

Schein Gábor

ANGYALFOLT

Szívük megdermed, szárnyukat
lebocsátják. Ezentúl a legyek
lesznek a madarak. Reflexből
szállna még, de nem jut levegő,

szívük megdermed, árnyukat
lebocsátják: s még szorítom,
bár ellenkezni sincs erő – „Nyeld
le, kincsem, ez már az utolsó

falat.” Végre megdermed. Szívük
felszárnyazzák, ezentúl a legyek
lesznek a madarak, és döngnek,

rajzanak vissza a torkomon: a hűvös
húson egy angyal triolázzgat, árnyát
lebocsátja, foltot hagy a rajzomon.

Kálnay Adél

TERÉZKE

A csúnya lány a tükör előtt állt. A szobában félhomály volt, a bágyadt délutáni nap épphogy átvergődött az ablakon, hogy mintegy búcsúzóul még egyszer körülnézzen, s aztán tavaszig csak ábrándozzon a fényben aranyló díványról meg a melegbarna diófa szekrényekről. A lakásnak ez az oldala ugyanis éppen egy tűzfalra nézett, csak akkor jutott be ide fény, ha elég magasan járt a nap az égen. A csúnya lány ezt egyébként még nem tudta, még nem vette észre, így nem is szomorkodhatott emiatt.

A csúnya lányt Terézkének hívták, s ő már a nevét sem szerette, különösen így nem: Terézke. Úgy érezte, ebben a becézésben is benne van az, no nem vagy szép, igazán sajnáljuk, ezen nem változtathatunk, de nézd csak, milyen kedvesen hívunk. Aztán meg azért is utálta, mert vénkisasszonynévnek tartotta, s ő nem akart vénkisasszony maradni. Férjhez fogok menni, irogatta a titkos naplójába, s szentül hitte, hogy a Jóisten ezt olvasva valóra váltja vágyát. A Jóistennel amúgy is jó viszonyban volt már egészen kicsi kora óta, rendszeresen adta fel neki a rendeléseit, s úgy látszott, eddig